

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 listopada 2010 r. skargi B. S.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia

Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 24 lipca 2008 r., sygn. akt III Ca (...)

wydanego w sprawie z wniosku E. R. i A. R.

przy uczestnictwie B. S., J. K., H. D., K. K. i S. K.

o zniesienie współwłasności,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w Ł. postanowieniem z dnia 24 lipca 2008 r. oddalił apelację uczestnika B. S. od postanowienia Sądu Rejonowego w Z. z dnia 21 grudnia 2007 r., mocą którego Sąd zniósł współwłasność nieruchomości położonej w O., przy ulicy Ś.

Uczestnik B. S. wniósł o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w postaci opisanego postanowienia Sądu Okręgowego w Ł., jako wydanego z naruszeniem prawa materialnego, w szczególności z art. 4 pkt 3a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami oraz z naruszeniem przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 6, 385 i 386 § 4 k.p.c. Uczestnik postępowania wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania, powołując się na poniesienie w wyniku wydania zaskarżonego postanowienia szkody „w wysokości nie

niższej niż 10.000 zł” oraz na brak możliwości wzruszenia zaskarżonego postanowienia w drodze innych środków prawnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga, jako dotknięta nieusuwalnymi brakami w zakresie istotnych elementów konstrukcyjnych wskazanych w art. 424⁵ § 1 k.p.c., podlega odrzuceniu. Należy bowiem podnieść, że każdy tego rodzaju brak stanowi samodzielną i wystarczającą podstawę do odrzucenia skargi (por. postanowienie SN z dnia 16 lutego 2007 r., V CNP 8/07, niepubl.).

Zgodnie z art. 424⁸ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy odrzuca skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c.

Skarga nie spełnia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Jednym z nieodzownych elementów szczególnego środka procesowego, jakim jest skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nadal nie jest możliwe. Takie ujęcie warunku skargi oznacza, że skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie – w odniesieniu do zaskarżonego orzeczenia – jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku.

Należy podkreślić, iż przy omawianym warunku skargi chodzi nie tylko o skargę kasacyjną lub skargę o wznowienie postępowania, ale także o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylene orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności orzeczenia. Stosownie do art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżący musi „wykazać”, a nie tylko „wskazać”, iż wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (por. postanowienie SN z dnia 8 października 2010 r., I CNP 17/10, niepubl.). Skarżący powinien wyczerpująco i szczegółowo wyjaśnić, dlaczego nie mógł i nadal nie może ze środków prawnych skutecznie skorzystać (por. postanowienie SN z dnia 20 października 2010 r., IV CNP 53/10, niepubl.; z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, Nr 1, poz. 7; z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, Nr 7 - 8, poz. 140). W omawianym zakresie, skarga ogranicza się tylko do jednozdaniowego powołania treści przepisu k.p.c., iż zachodzi brak możliwości wzruszenia zaskarżonego postanowienia w drodze innych środków prawnych.

Wadą skargi jest także brak uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie zaskarżonego nią orzeczenia (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.).

W tym zakresie uczestnik postępowania w skardze podniósł jedynie, że przez wydane orzeczenie poniósł szkodę w wysokości nie niższej niż 10.000 złotych. Uczestnik nie był zatem w stanie nawet precyzyjnie sformułować wysokości ewentualnej szkody. Powołane stwierdzenie nie czyni zadość wymaganiu konstrukcyjnemu skargi i jest niewystarczające. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiskiem, na skarżącym spoczywa obowiązek wskazania wysokości szkody, która powstała na skutek wydania zaskarżonego orzeczenia oraz przedstawienia przekonującej jurydycznej argumentacji mogącej przemawiać za tym, że szkoda ta rzeczywiście została już wyrządzona, a ponadto przedstawienia odpowiednich środków mających twierdzenia strony w tym zakresie uwiarygodnić (por. m in. postanowienie SN z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, Nr 7 - 8, poz. 140). W skardze nie tylko nie wskazano pełnej wysokości szkody, która miała powstać w wyniku wydania zaskarżonego skargą postanowienia, lecz także w żaden sposób nie uprawdopodobniono, że szkoda ta rzeczywiście już w majątku uczestnika wystąpiła. Skarżący nie przedstawił jakichkolwiek dowodów bądź środków uprawdopodobniających twierdzenie, że doszło już do powstania konkretnego, wymiernego uszczerbku majątkowego.

Skarga w niniejszej sprawie nie zawiera opisanych elementów konstrukcyjnych.

Z omówionych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.